

Written by Susanna Lehtonen, Art historian

Published in Hot Line Catalogue, 1998

“EXPRESSIONS OF STRENGTH

The ceramic sculptures at Johanna Rytkölä's studio present themselves without words. They belong to a strange breed of sculptures, simple, strong and concentrated on their own activity. Their shapes remind me of something I long ago left unlearned. I would like to find my lost book on mathematics and check the chapter titled Geometry. The sculptures come from the family of parallelograms and octagons.

The sculptures are our abstract observers. In their core is the conflict between an intimate story and complete strangeness. Their names (On the road to paradise, Dance of a snowy night, Contemplating the sea) give outlines of a meaning but in the form all the references are faded out. The only things left are the anonymous self-confidence of a strong sculpture, power and sometimes even defiance. The colours follow the meaning in a more classical way: the reference to paradise is in a vibrant yellow, the one for snow in a pale white, the symbolics of water come to life in a deep blue.

Johanna Rytkölä's works express themselves in movement. The forms seem to have come about in a natural way, the colours simply and without force. But it is movement that is the essence of these robust sculptures.

Each sculpture has its' own clear movement: brisk, aggressive, rhythmical, paralyzed. If I only knew my geometry better I could easily reconstruct the movements of the sculptures. As I wonder the dance like quality of a massive stoneware I remember Johanna Rytkölä telling me about her relationship with dance. Or is the artist's connection with dance only a figment of my imagination?"

Kirjoittanut taidehistorioitsija Susanna Lehtonen

Julkaistu Kuuma linja –näyttelyjulkaisussa

”VAHVUUDEN MERKIT

Johanna Rytkölän työhuoneella keraamiset veistokset näyttäytyvät sanattomina. Ne ovat veistosten outoa rotua, yksinkertaisia, voimakkaita, omaan toimintaansa keskittyneitä. Niiden muodot muistuttavat minua sellaisesta, jonka aikoja sitten jätin oppimatta: haluaisin löytää kadonneen matematiikan kirjani ja tarkastaa siitä luvun Geometria. Veistokset ovat suunnikkaiden ja oktagonien sukua.

Veistokset ovat abstrakteja tarkkailijoitamme. Niiden olemus perustuu intiimin kertomuksen ja täydellisen vierauden ristiriitaan. Niiden nimet antavat sisällöllisiä suuntaviivoja (Matkalla paratiisiin, Lumisen yön tanssi, Merta katsellessa), mutta muodossa viitteet on häivytetty. Jäljelle on jäänyt vahvan veistoksen anonyymi itsetunto, voima ja joskus jopa uho. Värit noudattavat sisältöä klassisemmin: paratiisiviittaus on tehty voimakkaan keltaisena, viittaus lumeen kalvakkaan valkoisena, veden symboliikka toteutuu syvän sinisenä.

Johanna Rytkölän teokset ilmaisevat itseään eniten liikkeellä. Niiden muoto tuntuu syntyneen luontevasti ja värimaailma pakottamattoman yksinkertaisesti, mutta liike on jyrkävien veistosten olemuksen ydin.

Jokaisella veistoksella on oma selkeä liikkeensä: reipas, aggressiivinen, rytmikäs, halvaantunut. Jos vain osaisin geometriani paremmin, voisin helposti rekonstruoida veistosten liikkeet. Ihmetellessäni massiivisen kivitavaran sulavaa tanssillisuutta, muistan Johanna Rytkölän kertoneensa omasta suhteestaan tanssiin. Vai onkohan taitelijan suhde tanssiin oman mielikuvituksen aikaansaannos.”